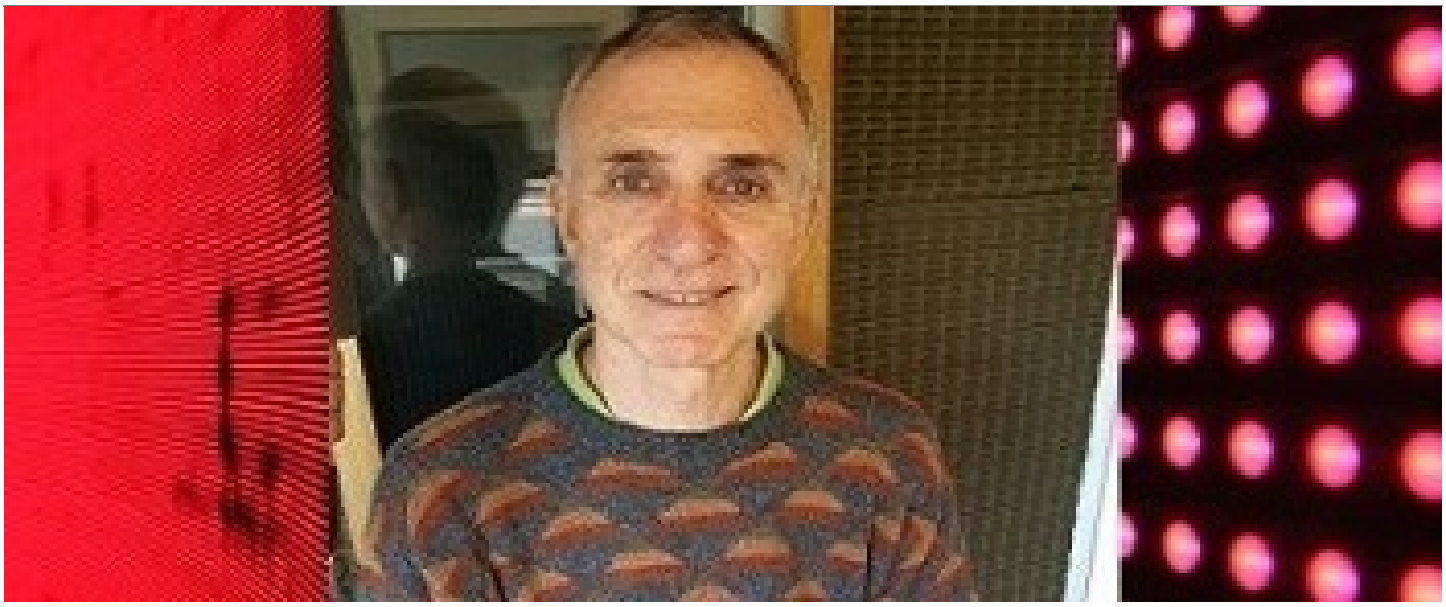

Els deutes de Grup

Autor: Brauli Tamarit
Data de publicació: 07-02-2022

Hi ha qui parla de les lleis espirituals de la causa i de l'efecte. Són aquestes només per als individus o també per a les col•lectivitats? Els fenòmens de sofriment o d'opressió d'uns col•lectius envers altres poden generar reaccions en sentit contrari? Quina és la finalitat d'aquestes reaccions? Com poden haver afectat aquests moviments en el cas de la nació catalana? Hi ha qui pot aprofitar aquests moviments de compensació en favor de la seva pròpia agenda? Com podem saldar els deutes adquirits i facilitar allò que volem col•lectivament? Gràcies a unes pinzellades d'informació que ens proporcionen els terapeutes de vides passades i la que aporten els estudiosos de la història censurada de la nació catalana, podem començar a adonar-nos d'una necessària relació ètica entre les col•lectivitats. Article d'En Brauli Tamarit.

Imatge de portada: el terapeuta de vides passades José Luís Cabouli
«Val més encendre una espelma que maleir la foscor»
Confuci (551-479 a.C.).

Fruit de l'encreuament d'informacions que provenen de dues disciplines diferents, podem accedir a un coneixement que pot oferir una hipòtesi de causalitat a una sèrie de fenòmens dels quals no trobaríem explicació si n'estudiéssim només una de les dues. En aquest cas, es tracta de la metapsíquica i les dites ciències socials humanes.

En un passatge del llibre Only Love Is Real (Només l'amor és real) de Brian Weiss, Doctor en psiquiatria i practicant de la Teràpia de Vides Passades (TVP), l'autor explica que en una regressió hipnòtica aplicada a pacients seus, el que sembla ser que són ànimes de persones de mestres o savis prenen per un moment el control de les cordes vocals del pacient. Mitjançant aquest procediment, aquestes ànimes expressen al terapeuta una sèrie d'explicacions relacionades amb l'aprenentatge de la consciència espiritual.

Concretament, entre les pàgines 91 i 92 de la versió castellana del llibre esmentat, trobem el següent passatge, escrit com si fos un dictat:

–«Hi ha diversos tipus de karma, deutes per saldar. El karma individual correspon a les pròpies obligacions de l'entitat, que només a ella pertanyen. Però també hi ha un karma col·lectiu, els deutes del grup, i hi ha diversos grups: religions, races, nacionalitats, etc. En un nivell més ampli, hi ha el karma planetari, que afecta el destí del planeta i les seves conseqüències. En el karma col·lectiu, no només hi ha deutes individuals acumulats i sedimentats, sinó que les seves conseqüències acaben per atribuir-se al grup, al país o al planeta. L'aplicació d'aquest karma col·lectiu determina el futur del grup o del país. Però també s'aplica a l'individu que es reencarna dins del grup o del país, o al mateix temps o en una època posterior dins d'un altre grup o país, encara que no fos el seu anterior»[1].

La suposada entitat que pren el control del pacient ens està dient en aquest cas que no només hi ha lliçons espirituals aplicables als individus, sinó també a col·lectius de tota mena.

Per altra banda, ens trobem que, darrerament, els principals grups de poder econòmic de la nostra Humanitat –que semblen ambicionar de controlar i reduir la població mundial– estan mantenint relacions d'aliança amb representants de col·lectius que han sofert persecució en el passat, com els ecologistes, feministes, socials, antiracistes, defensors de les minories sexuals, etc.

Descobrim com el principal poder econòmic humà s'està convertint en promotor de l'acompliment de diversos deutes de grup com a necessitat d'un aprenentatge que s'adreça a diversos col·lectius humans que han actuat com a victimaris.

Relació de deutes de grup

Podem definir alguns deutes de grup que donen explicació a la necessitat d'aprenentatge del respecte d'un col·lectiu envers un altre, i per fer aquesta relació prenem les dades històriques que tenim al nostre abast. Aquesta relació no és del tot exhaustiva i en alguns casos ens centrem en situacions que ens són més properes.

Per començar, hi ha una necessitat per part dels éssers humans de respectar les altres espècies vives del planeta, després d'un creixent extermini de la biodiversitat. Àixí, tant pel nostre planeta d'origen, com si algun dia volem visitar altres mons on repartir els nostres excedents de població humana, haurem d'aprendre a tractar amb cura els ecosistemes que ens donen vida i actuar en simbiosi. Els defensors del moviment ecologista són, entre els éssers humans, potser els qui millor representen aquesta necessitat de millora de la consciència de la nostra espècie envers les altres.

D'altra banda, hi ha una necessitat de respecte per part dels éssers humans de gènere masculí cap als éssers humans de gènere femení ?després de mil·lennis de domini i abusos dels primers cap als segons. L'Agustí Chalaux i En Lluís Maria Xirinacs[2] van formular una estimació cronològica de l'origen de l'actual època patriarcal. Aquest sistema d'organització grupal va començar amb la revolució neolítica i l'establiment posterior de la primera pagesia coneguda. Més recentment, En Jordi Griera, membre d'honor del Centre d'Estudis Joan Bardina, ha aportat un estudi més detallat que reavalua a fons i amb una precisió molt major la manera com es va anar produint la imposició històrica del patriarcat[3]. Les persones defensores del moviment feminista són, entre els éssers humans, les qui poden representar millor aquesta necessitat de lliçó col·lectiva.

Els éssers humans privilegiats econòmicament, ja sigui per herència com pel seu enginy o la seva sort, tenen el deure de respectar les persones que pateixen mancança de recursos materials. Els contrastos econòmics entre els éssers humans haurien d'obligar els qui tenen més a compartir part de la seva riquesa amb els qui pateixen mancances econòmiques greus o bé permetre que aquests darrers puguin disposar dels recursos necessaris per a la seva subsistència. Les persones que poden representar millor aquesta exigència de suficiència econòmica per a tothom són els representants dels diferents moviments polítics i socials que reivindiquen aquesta necessitat.

A més a més, després de segles de colonialisme hi ha una exigència de respecte per part dels éssers humans de raça blanca cap als éssers humans de les altres races. Especialment els avantpassats dels blancs europeus, que van envair, colonitzar i extreure els recursos dels continents americà, africà, asiàtic i oceànic en detriment dels seus habitants de les altres races. Així mateix, si volem viatjar algun dia més enllà dels confins coneguts del nostre Món, hem d'acceptar la possibilitat que hàgim de respectar una diversitat de races encara més gran. Les persones que poden defensar millor aquesta necessitat d'exigència de lliçó col·lectiva són les que pertanyen als moviments antiracistes i de dignificació dels pobles de les races oprimides en el passat.

Els éssers humans de tendència heterosexual, majoritària, tenim el deure de respectar els éssers humans de les altres tendències sexuals, sempre que es parteixi del mutu consentiment i de no fer mal a l'altra persona. Tot i que l'heterosexualitat és la tendència majoritària i que és a través d'ella que rebem l'impuls a reproduir-nos per la via natural de l'espècie, aquesta manifestacio de la sexualitat no ha d'excloure que hi hagi persones que per qualsevol circumstància tenen una orientació sexual diferent, respectuosa, al seu torn, amb la d'altri. Les persones defensores del moviment dels no heterosexuals poden ser els qui poden representar millor aquesta necessitat.

Encara hi ha un altre deure. Hi ha un deure d'exigència per part dels membres de les nacions que han esdevingut bel·ligerants contra d'altres nacions a respectar aquestes darreres. Tanmateix, cal recordar que molt sovint partim d'una bel·ligerància recíproca entre dues o més nacions. Les situacions de domini i opressió d'unes nacions envers d'altres és complexa i de vegades la història fa que en alguns moments s'inverteixin els papers. Els representants dels moviments d'alliberament de les nacions oprimides poden ser els qui transmetin millor aquesta necessitat de respecte de la pròpia nació quan és menystinguda per d'altres.

Quan plantegem solucions per als problemes polítics, econòmics i socials, no hem d'obviar la necessitat d'ajudar col·lectius que han estat opressors en el passat a assimilar i assumir aquestes lliçons d'aprenentatge col·lectiu. I és que constatar que les relacions de domini s'inverteixen només representa una part de la lliçó a aprendre, i una simple reacció en contra no aporta cap solució a aquesta necessitat.

Alguns casos particulars propers. La invenció catalana de la pólvora

Tant l'Alexandre Deulofeu com l'Institut Nova Història –entitat creada per En Jordi Bilbeny i les persones que hi col·laboren, com en Manuel Capdevila–, han constatat que la Nació Catalana fou el bressol de la civilització europea occidental. Un moviment creatiu en tots els àmbits de l'activitat humana. L'Art, la ciència i la filosofia van partir del monestir de Sant Pere de Roda en totes direccions[4].

Els «reconqueridors» cristians per la Península Ibèrica va tenir d'esmolar l'enginy per fer efectiu el seu avenç per les riques costes mediterrànies i del sud, mentre que la Reconquesta era més ràpida per l'altiplà central i per la costa atlàntica.

En temps de Jaume I, a Ripoll es va establir una escola de traductors. Fruit de la seva labor, va ser el viatge de l'ambaixador plenipotenciari català Jacme d'Alarich per trobar-se amb els representats del Rei d'Armènia, de l'Emperador de Bizanci i del Gran Khan de Mongòlia, llavors Emperador de la Xina, per ordir una aliança contra una gran potència que s'estenia llavors des de Còrdova fins a Indo-Xina, que és l'Islam

Xinès representat en un capitell del
monestir de Ripoll. Vista ampliada.

Un requisit per establir aquesta aliança va ser l'intercanvi de coneixements tècnics militars. En Manuel Capdevila afirma que la Xina coneixia l'ús de les pólvores per fer coets. Segons aquesta hipòtesi, el secret de les pólvores va ser enviat des de la Xina fins a Catalunya per dos mandarins xinesos que duien dos sacs, i que van quedar reflectits en unes escultures presents en el claustre del monestir de Ripoll[5].

Però, segons En Jordi Bilbeny, el recorregut de les pólvores va ser l'invers, ja que quan es va produir la conquesta de la Xina per part dels mongols tots els informes afirmen que aquesta conquesta es va fer per l'espasa i no podia ser que la Xina hagués tingut les pólvores com a arma i els mongols no. A més, les primeres mines de nitrat de potassi, salpetre o salnitre a l'Europa cristiana per fer les pólvores foren a la cova del Rat Penat de Collbató[6].

Sigui com sigui, segons tots dos defensen que a Catalunya es va inventar l'ús de la pólvora per fer pistoles, canons, trabucs, escopetes, espingardes, pedrenyals, morters, bombardes, etcètera. Fou amb la pólvora com es va conquerir Mallorca i València[7]. Les festes valencianes solen fer-se amb grans demostracions de pirotècnia. El rat penat esdevé un dels símbols de la ciutat de València.

La Nació Catalana –amb una bandera de barres grogues i vermelles que pot simbolitzar com va dominar el foc– va ser una potència militar i diplomàtica de primer ordre, a més d'una gran innovadora en la ciència militar. Però, a diferència del científic Alfred Nobel que, escandalitzat pel mal ús de la dinamita que ell va descobrir, va instituir els premis que porten el seu nom per tal de recompensar els defensors de la pau, els literats i els científics, els catalans no hem instituït encara un sistema de compensació equivalent pels mals causats per la pólvora i altres innovacions bèl·liques.

Aquesta necessitat de lliçó de respecte col·lectiu ens permet endevinar per què en diverses ocasions la Nació Catalana ha estat envaïda amb armes de foc i com, a partir d'un cert moment, la capital catalana ha estat víctima de bombardeigs cada cinquanta anys.

La Inquisició Catòlica

Encara hi ha una altra necessitat. Hi ha una necessitat per part de les persones de les esglésies cristianes en general i de l'Església Catòlica en particular a respectar les persones de les altres creences, ja siguin teistes, agnòstiques o no creients. Aquest fenomen va parcialment lligat al del colonialisme de les persones de raça blanca, especialment europea, envers les persones d'altres races dels altres continents, però també té relació amb el respecte devers persones de diferent confessió i pensament dins la mateixa Europa. Els membres de les confessions i formes de pensament menystingudes en el passat poden representar millor la reivindicació d'aquesta exigència de respecte.

Dins dels territoris de parla catalana, és on la Inquisició Catòlica va aplicar més autos de fe contra persones condemnades ?com les bruixes i els heretges? de tota la Península Ibèrica. Moltes de les víctimes eren cremades a la foguera pública. Quan en el segle XIX s'abolí la institució inquisitorial, començà a produir-se el fenomen invers: el de l'anticlericalisme, que tingué les seves màximes expressions durant la Setmana Tràgica del 1917 a Barcelona ?justament també amb l'instrument del foc en la crema d'esglésies i convents? i novament durant la Guerra del 1936-1939 a la zona anomenada republicana.

Bel·ligerància entre les nacions catalana i castellana

Dins de l'Estat espanyol, es produeix una situació de bel·ligerància entre els pobles de matriu catalana i els de matriu castellana. Cal fer un repàs a la història de l'anomenat imperi espanyol per esbrinar alguns dels deutes col·lectius que se'n deriven.

Gràcies de nou a la curosa labor de l'Institut Nova Història, sabem que la Nació Catalana va participar activament amb un paper protagonista en l'anomenada descoberta, conquesta i colonització europea de les Amèriques i de territoris del Pacífic. La seva intenció era establir la cultura i el sistema de creences europeu sobre aquests pobles. Les cultures dels pobles natius fou suplantada rere el propòsit evangelitzador. A més, durant el regnat de l'emperador Carles I, l'imperi espanyol va exercir una pressió en forma de pinça entre Catalunya i Alemanya per apoderar-se de França i aconseguir dur a terme un imperi continu europeu.

Portada del llibre: «El dit d'en Colom», de Jordi Bilbeny, on uns conqueridors europeus acompanyats de banderes amb franges grogues i vermelles realitzen una exhibició de pirotècnia amb armes de foc. Els aborígens s'estiren a terra en senyal de submissió.

Però a partir de l'any 1594 aproximadament[8], que és quan es consolida el pas de França a la fase de gran unificació, segons Alexandre Deulofeu, la dominació es va invertir. Enric IV és proclamat rei de França a canvi d'abraçar el catolicisme, però l'intent d'unir França amb la corona espanyola ja no és possible, amb la qual cosa es perd l'ocasió d'assolir aquest imperi continu europeu. Felip II havia traslladat la capitalitat de l'imperi espanyol a Madrid i la Nació Catalana va deixar de tenir una posició de preeminència. Aquesta retirada de la capitalitat de l'imperi espanyol fa que es comenci a considerar que la història s'havia de reescriure. A partir d'aquí, foren els representants de la nació de matriu castellana els qui impulsaren cada cop més un sistema de censura que va anar substituint les referències a la catalanitat de la cultura pròpia, per atribuir-les a altres pobles com el de la mateixa Castella o els de la Península Itàlica.

Oportunitat de lliçó col·lectiva. Deute i crèdit

L'aparició de les tecnologies de la informació, i en especial Internet, han ajudat a fer caure el vel de l'oblit de les cultures abandonades i menystingudes. Investigadors nascuts a les cultures de les Amèriques i del Pacífic poden recuperar el seu coneixement ancestral anterior a la presència i dominació europees.

IBM PC. Model 8088.

I això just en el mateix moment en què ho fan investigadors que estudien la cultura catalana, com són ara el nét de l'Alexandre Deulofeu, En Juli Gutièrrez Deulofeu, els esmentats de l'Institut Nova Història i d'altres. Tots ells recuperen el reconeixement de l'origen català de la cultura europea occidental.

El Doctor José Luís Cabouli és un altre dels practicants de la Teràpia de Vides Passades que ha tractat milers de pacients i ha creat escola pròpia entre Catalunya i la Península Ibèrica per un costat, i la seva Argentina natal i Sud-Amèrica per l'altre. A la conferència que va impartir el dissabte 29 d'agost del 2020 al Soleràs[9], amb una assistència multitudinària, una persona d'entre el públic li va preguntar: ?«Quan l'ànima escull els seus pares?». Ell va respondre: «De vegades podem escollir, de vegades no podem escollir i altres vegades és irrellevant»[10]. També va venir a dir que aquesta capacitat de decisió depèn en part del «crèdit còsmic» que cada persona tingui[11].

Doctor José Luís Cabouli en la seva
conferència al Soleràs (Les Garrigues),
dissabte, 29 d'agost del 2020.

Als individus, el fet de causar un fet dolorós a una altra persona els provoca l'establiment d'un deute individual. Qui, en canvi, realitza accions encaminades a alleugerir o sanar el patiment causat a una altra persona, llavors està restant deute adquirit amb anterioritat. A més, si una persona realitza accions encaminades a prevenir, alleugerir o sanar el dolor dels seus consemblants, aquesta persona, tal com afirma el Doctor Cabouli, va adquirint un «crèdit còsmic»,.

Així, podem deduir, segons la cita inicial del Doctor Brian Weiss que, en la relació entre els col·lectius, que s'esdevé el mateix. Deduïm que si un col·lectiu o persones destacades d'un col·lectiu es dediquen a alleugerir o sanar el patiment causat per anteriors membres o avantpassats d'aquest primer col·lectiu a un altre grup, llavors se sostreu deute antic del primer grup. ¿És possible que, si un grup o persones destacades d'aquest grup que es dediquen a prevenir, alleugerir o sanar el dolor d'altres grups, el primer vagi adquirint «crèdit còsmic» de grup?

Seria una bona lliçó d'aprenentatge col·lectiu que les persones estudioses de la censura que formen part de l'Institut Nova Història i que majoritàriament provenen de la Nació Catalana col·laborin, aportant la seva experiència, amb persones estudioses de la història de totes aquelles nacions i pobles d'arreu del Món que també han patit censura en la seva cultura i volen recuperar la història. Per exemple, els pobles de les nacions americanes i del Pacífic per haver estat conquerits pels avantpassats dels catalans, però també amb les d'altres pobles com l'Occitània, que va ser conquerida per França i l'Índia que va ser ocupada per Anglaterra i diferents potències europees. L'objectiu seria cauteritzar les ferides sofertes i donar a conèixer les contribucions culturals originals de cada poble a la Humanitat entera.

A la Humanitat no només li cal que els seus membres col·laborin entre ells per recuperar la cultura pròpia en el cas que aquesta hagi estat víctima de la censura, en un simple desig de recuperar allò que és propi, sinó també estendre entre els diferents pobles la lliçó de respecte a les contribucions culturals de la resta de col·lectius, que és una part de l'aprenentatge del respecte a l'altre a nivell de grup i la necessitat d'estimar la veritat davant la manipulació i la mentida. La col·laboració entre grups de diferents nacions aprofundirà encara més aquest convenciment per part dels diferents investigadors en història.

Acabem. No ens caldria haver d'aprendre dolorosament una lliçó de respecte col·lectiu si abans no s'hagués produït un greuge de grup causat pels avantpassats del col·lectiu opressor. Si el poder econòmic humà és artífex d'aquest aprenentatge i critiquem les seves accions quan les considerem injustes, la manera de resoldre aquest tipus de problemes és conèixer les lleis de la causa i de l'efecte, i assumir les lliçons de respecte col·lectiu. És així com no hi haurà necessitat que, en un futur, un grup de pressió intervingui, o com a mínim no ho tingui més fàcil, per obligar a fer-nos aprendre aquesta lliçó mitjançant el patiment.

Brauli Tamarit Tamarit
16 d'abril - 16 de maig del 2021.

Agraïm a les persones que ens han ajudat la seva col·laboració en la redacció d'aquest article.

Notes bibliogràfiques:

[1] Doctor Brian Weiss. Only Love Is Real (Només l'amor és real). Pàgines 91 i 92 de la versió castellana. Accessible en el web «En cos i ànima». Tipus de karma, karma col·lectiu, fama, objectiu i perdó. Cites dels savis: https://animaweb.cat/tipus-de-karma-karma-collectiu-fama-objectiu-i-perdo-cites-dels-savis/

[2] Vegeu La primera història humana, de Lluís Maria Xirinacs:
http://ca.finaly.org/index.php/La_primera_historia_humana#LA_REVOLTA_PATRIARCAL

[3] Llegiu la darrera versió del llibre Vent d'alliberament d'en Jordi Griera,
https://www.alliberament.cat.

[4] Vegeu Alexandre Deulofeu. Catalunya, mare de la cultura europea. Volum 7 de la Matemàtica de la Història. Editorial Emporitana.

[5] «Sembla que l'ambaixada dels tàrtars a la cort catalana deuria tenir un cert ressò entre les elits del país, car dos mongols són esculpits –segons com m'ho fa veure En Ferran Margarit– al claustre del monestir de Ripoll». Jordi Bilbeny. «L'enigma de Marco Polo»,
https://www.inh.cat/articles/L'enigma-de-Marco-Polo

[6] «De fet Jaume I ja disposava 200 anys abans, per a fabricar la seva pólvora, de l'únic subministre de salnitre de tota la Europa cristiana (segons "De Alquimia" en 3 manuscrits de Michael Scot, 1180-1236): el salnitre de la Cova del Rat Penat de Collbató.

El nom "pólvora" en castellà (origen llunyà: del llatí "pulver") és una paraula catalana que en castellà significa "polvo" (obtingut amb la mà de morter), com català és també el nom del seu component més crític: el "salitre" del català "salnitre" (vegeu DRAE: diu «provençal», però a la Provença no hi havia salnitre)».

Manuel Capdevila. Colom i la pólvora catalana.
https://www.inh.cat/articles/Colom-i-la-polvora-catalana, https://www.histo.cat/destacats/La-polvora-catalana

[7] «Dizese que la siguiente noche, se hizieron en el Real ciertos instrumentillos de fuego, que vulgarmente llaman cohetes. Los quales dado fuego y echados en alto cahian como rayos, y rebentavan como truenos dentro la ciudad. Dellos echauan tantos del campo, que se dize, que los Moros viendo aquellos como monstruos de fuego, se atemorizavan, y los tuvieron por mal agüero. De aquí quedó en la ciudad, lo que después de tomada ella se ha continuado hasta nuestros tiempos en cada un año, hazer gran fiesta la víspera del glorioso martyr Sant Dionís, con el estruendo de trompetas y atambores y el jugar de cohetes y otros fuegos, tomando ocasión de aquella noche, que apareció la armada de Túnez, y fiesta que en la ciudad, y en el campo de los Christianos se hizo a causa della.» Historia del muy alto e invencible rey don Jaime de Aragón, primero deste nombre, llamado «el Conquistador». 1584. Per Bernardino Gómez Miedes, citat a Història de les armes de foc, de Manuel Capdevila,
https://www.histo.cat/nemo/Historia-de-les-armes-de-foc

[8] Vegeu Quadre dels imperis, dins del lloc web d'Alexandre Deulofeu:
http://www.deulofeu.org/quadre-dels-imperis/,
els imperis un cop consolidats solen guanyar els enfrontaments amb els imperis més vells i els perden amb els imperis més joves, exceptuant si aquests darrers travessen momentàniament un fenomen de depressió imperial.

[9] Conferència Doctor Cabouli: «La vida antes de nacer» («La vida abans de néixer»). El Soleràs. Dissabte, 29 d'agost del 2021. Disponible a «YouTube» mitjançant el següent enllaç:
https://youtu.be/WDqrLCJN9D4

[10] Vegeu la mateixa conferència en l'instant 1 hora, 24 minuts i 20 segons. Enllaç a:
https://youtu.be/WDqrLCJN9D4?t=5060

[11] Vegeu la mateixa conferència en l'instant 1 hora, 23 minuts i 35 segons. Enllaç a:
https://youtu.be/WDqrLCJN9D4?t=5014